

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud.: I. Barbacaru)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: A. Bostan, A. Pahopol, V. Negru)

ÎNCHEIERE

11 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Victor Burduh
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de Andrian Spînu și Serviciul Fiscal de Stat,

în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de Andrian Spînu împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la anularea scrisorii, încasarea diferenței la salariu, alte plăți de stimulare și repararea prejudiciului moral,

împotriva încheierii din 29 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău și deciziei din 10 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins recursul declarat de Andrian Spînu împotriva încheierii din 06 noiembrie 2018 a Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, a fost admis apelul declarat de Andrian Spînu, casată hotărârea din 07 noiembrie 2018 a Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani și emisă o nouă decizie de admitere parțială a acțiunii,

c o n s t a t ă:

La 19 iulie 2018 Andrian Spînu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la încasarea diferenței la salariu, alte plăți de stimulare și repararea prejudiciului moral (f.d. 1-19, vol. I).

În motivarea acțiunii, reclamantul Andrian Spînu a indicat că activează în funcția de inspector principal al Secției asistență juridică din cadrul Direcției juridice a Serviciului Fiscal de Stat.

Reclamantul a susținut că la 04 iulie 2018 a luat cunoștință cu foaia privind calcularea și achitarea salariului pentru luna iunie 2018 și a constatat că i-a fost achitat parțial salariul, nefiind achitate alte plăți de stimulare în sumă de 1000 de lei.

Reclamantul a notat că la 05 iulie 2018 s-a adresat cu cerere către pârâtă, prin care a solicitat achitarea pentru luna iunie 2018 a altor plăți de stimulare, iar la 19 iulie 2018 a depus cerere prealabilă, prin care a solicitat achitarea pentru luna iunie 2018 a altor plăți de stimulare, însă nu a primit răspuns în termenul de 10 zile prevăzut de art. 332 alin. (1) din Codul muncii.

Reclamantul a punctat că conform art. 5 alin. (1) din Legea privind sistemul de

salarizare a funcționarilor publici nr. 48 din 22 martie 2012, salariul total al funcționarului public pentru activitatea desfășurată lunar, pe durata normală a timpului de lucru stabilită de lege, potrivit sarcinilor și atribuțiilor din fișa postului, este constituit din salariul de funcție, sporul pentru grad de calificare, grad special și rang diplomatic, plăți de stimulare.

Reclamantul a afirmat că conform art. 7¹ alin. (4) din Legea enunțată, alte plăți de stimulare nu se acordă funcționarilor publici care, pe perioada de gestiune, au fost sancționați disciplinar. Aceleași stipulări sunt prevăzute și în hotărârea Guvernului nr. 331 din 28 mai 2012 privind salarizarea funcționarilor publici și în ordinul Serviciului Fiscal de Stat nr. 141 din 19 martie 2018 cu privire la aprobarea Regulamentului privind procedura de stabilire și achitare a altor plăți de stimulare pentru funcționarii publici din cadrul Serviciului Fiscal de Stat.

Reclamantul a precizat că nu a fost sancționat disciplinar, respectiv, temei întemeiat și obiectiv de neachitare integrală a salariului nu a existat. Totodată, în perioada 01 iunie - 30 iunie 2018 a îndeplinit cu responsabilitate, obiectivitate și promptitudine toate atribuțiile de serviciu.

Reclamantul consideră că prin neachitarea integrală a salariului i-a fost cauzat prejudiciu moral în sumă de 22000 de lei.

Reclamantul a solicitat încasarea de la pârât a diferenței la salariu, alte plăți de stimulare în sumă de 1000 de lei și a sumei de 22000 de lei, cu titlu de prejudiciu moral.

La 07 august 2018 Andrian Spînu a depus cerere de concretizare a pretențiilor, în care a invocat că, prin scrisoarea Serviciului Fiscal de Stat nr. 26-12/2-12-9381 din 26 iulie 2018 i-a fost comunicat faptul că, plățile de stimulare nu au fost acordate, deoarece în luna iunie 2018 a desfășurat activități necorespunzătoare, însă nu au fost indicate care anume activități.

La 11 octombrie 2018 Andrian Spînu a mai depus o cerere de concretizare a pretențiilor, prin care a solicitat anularea scrisorii Serviciului Fiscal de Stat nr. 26-12/2-12-9381 din 26 iulie 2018, obligarea pârâtului de a-i achita diferența la salariu, alte plăți de stimulare în sumă de 1000 de lei și a sumei de 22000 de lei, cu titlu de prejudiciu moral.

În aceeași zi, Andrian Spînu a depus o cerere, prin care a solicitat obligarea pârâtului de a prezenta fișa de distribuie a mijloacelor bănești și a altor plăți de stimulare la nivel de funcționar public pentru luna iunie 2018, activitățile de serviciu necorespunzătoare, ordinele de sancționare disciplinară, sarcinile Direcției juridice din cadrul Serviciului Fiscal de Stat și obiectivele acesteia.

Prin încheierea din 06 noiembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, cererea lui Andrian Spînu cu privire la reclamarea probelor, a fost respinsă (f.d. 75, vol. I).

Prin hotărârea din 07 noiembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, acțiunea depusă de Andrian Spînu, a fost respinsă ca fiind nefondată (f.d. 80, 82-84, vol. I).

Prin decizia din 20 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Andrian Spînu și a fost menținută hotărârea din 07 noiembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani (f.d. 155-162).

Prin decizia din 17 iulie 2019 a Curții Supreme de Justiție, a fost casată integral decizia din 20 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de Andrian Spînu împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la anularea scrisorii, încasarea diferenței la salariu, alte plăți de stimulare și repararea prejudiciului moral și, restituită cauza Curții de Apel

Chișinău (f.d. 25-30, vol. II).

Prin decizia din 10 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins recursul declarat de Andrian Spînu împotriva încheierii din 06 noiembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani. A fost admis apelul declarat de Andrian Spînu, casată hotărîrea din 07 noiembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani și emisă o nouă decizie prin care a fost admisă parțial acțiunea depusă de Andrian Spînu. Astfel, a fost obligat Serviciul Fiscal de Stat să-i achite lui Andrian Spînu cu titlu de alte plăți de stimulare pentru luna iunie 2018, în mărimea calculată conform legislației în vigoare. În rest, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată (f.d. 103-118, vol. II).

În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că acordarea altor plăți de stimulare se stabilesc lunar, pentru fiecare funcționar public, de către conducătorul instituției, în dependență de activitatea desfășurată de către salariat în perioada de gestiune.

De altfel, aceste plăți de stimulare constituie un adaos suplimentar la salariu care se acordă de conductorul autorității publice, la discreția acestuia, în baza propunerii conducătorului subdiviziunii din care face parte funcționarul public.

Conform prevederilor pct. 15 din Ordinul Serviciului Fiscal de Stat nr. 141 din 19 martie 2018 alte plăți de stimulare nu se acordă funcționarilor publici, care pe parcursul perioadei de gestiune, au fost sancționați disciplinar, iar în cazul în care instanța de judecată anulează actul administrativ de sancționare a funcționarului, plățile se acordă în modul stabilit.

La caz, instanța de apel a evidențiat că apelantul Spînu Andrian nu a fost sancționat disciplinar respectiv temei obiectiv de neachitare a plăților de stimulare nu au existat și nu au fost la momentul neachitării integrale a salariului, or în cadrul judecării cauzei, Serviciul Fiscal de Stat nu a prezentat instanței careva probe admisibile și pertinente care ar demonstra sancționarea disciplinară a lui Andrian Spînu și prin acest fapt, decăderea lui din dreptul de a beneficia de plăți de stimulare.

De asemenea, instanța de apel a evidențiat că în perioada 01 iunie 2018 – 30 iunie 2018 de către Spînu Andrian s-a asigurat reprezentarea intereselor Serviciului Fiscal de Stat în instanțele de judecată naționale în care s-a realizat examinarea a 6 cauze care s-au soldat cu câștig de cauză, din ce rezultă că acesta și-a îndeplinit cu responsabilitate atribuțiile de serviciu.

La fel, actele și lucrările cauzei atestă și faptul că, apelantul Spînu Andrian î-și îndeplinește adecvat, cu responsabilitate, obiectivitate și promptitudine, în spirit de inițiativă și colegialitate atribuțiile de serviciu ce se confirmă și prin Diplomele decernate de către Serviciul Fiscal de Stat: diploma Serviciului Fiscal de Stat nr. 929-p din 18 noiembrie 2014; diploma Serviciului Fiscal de Stat nr. 711-p din 10 iunie 2015 și diploma Serviciului Fiscal de Stat n. 1114-p din 07 decembrie 2015.

În atare circumstanțe, instanța de apel a concluzionat că în cadrul judecării cauzei nu au fost constatate temeiuri care ar confirma decăderea lui Andrian Spînu din dreptul de a beneficia de plăți de stimulare, respectiv acesta neîntemeiat a fost lipsit de acest drept. Or, legea nu acordă dreptul angajatorului, care reprezintă o autoritate de stat, să acorde funcționarilor publici alte plăți de stimulare în mod arbitrar, ci în modul concret stabilit de Guvern, care condiționează dreptul la plăți de stimulare doar de sancționarea disciplinară. Cu atât mai mult că, legislația administrativă, interzice desfășurarea unei activități administrative arbitrare.

Totodată, instanța de apel a relevat că Guvernul a pus în sarcina conducerii autorității publice doar dreptul discreționar de a stabili mărimea și modalitatea de stimulare financiară a salariaților, însă, nu a permis comportamentul discreționar între

salariați, iar defavorizarea unor salariați în raport cu alții, fără motive temeinic justificate, constituie un comportament discriminatoriu, interzis în mod absolut de lege.

Respectiv, acordând plăți salariale unor salariați și excluzând pe alții, angajatorul urma să motiveze legal decizia luată, or, legea condiționează stimularea financiară a salariaților doar de existența sancțiunii disciplinare, fapt care nu se atestă în speță.

Cu referire, la cerința reclamantului/apelant Andrian Spînu cu privire la anularea scrisorii nr. 26-12/2-12-9381 din 26 iulie 2018, instanța de apel a conchis că aceasta este neîntemeiată, or scrisoarea menționată nu poate fi asimilată unui actul administrativ, în condițiile art.3 al Legii contenciosului administrativ.

Scrisoarea dată constituie răspunsul Serviciului Fiscal de Stat pe marginea cererii înaintate de către reclamantul/apelant, și constituie opinia cu privire la interpretarea unei legi sau a unui act administrativ normativ, răspunsul respectiv neproducând nici un efect juridic față de persoana care l-a solicitat. Iar, Spînu Andrian nu poate să pretindă ca răspunsul la cerere să fie dat conform propriei sale formulări sau într-un anumit sens, după dorința personală, stabilirea răspunsului fiind atributul exclusiv al autorității publice competente.

În privința cerinței lui reclamantului/apelant Andrian Spînu cu privire la compensarea prejudiciului moral, instanța de apel a invocat că în actele și lucrările cauzei nu au fost anexate probe care ar justifica cauzarea unui prejudiciu și temeinicia solicitării de reparare a acestuia.

Totodată, având în vedere că Serviciul Fiscal de Stat a fost obligat la restabilirea dreptului lezat prin obligarea să acorde reclamantului plățile de care acesta ilegal a fost lipsit, instanța de apel consideră că constatarea încălcării dreptului la plată unei părți din salariu și obligarea la restabilirea dreptului lezat, constituie în sine o satisfacție echitabilă suficientă pentru orice prejudiciu moral eventual suferit de reclamant.

Referitor, la cererea de recurs depusă de Andrian Spînu împotriva încheierii din 06 noiembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, instanța de apel a invocat că, în litigiul dedus judecătii, se dispută dreptul la încasarea diferenței de salariu și a altor plăți de stimulare care, este un drept imprescriptibil, apărarea lui nefiind limitată în timp.

Mai mult ca atât, instanța de apel a notat că intimatul a cunoscut despre lezarea dreptului la recalcularea salariului și încasarea plăților de stimulare și ultimul a depus cerere de recalculare a acestora.

Prin urmare, instanța de apel a concluzionat că în cererea de reclamare a probei trebuie să fie specificate proba și circumstanțele care ar putea fi confirmate sau infirmate prin această probă, cauzele ce împiedică dobîndirea probei, locul aflării ei. Instanța judecătorească (judecătorul) poate elibera, după caz, la cererea părților sau a altor participanți la proces, un demers pentru obținerea probei or, la caz apelantul nu a făcut proba imposibilității de a dobîndi probele solicitate fără concursul instanței de judecată, respectiv nu a probat că s-a adresat Serviciului Fiscal de Stat și a primit refuz de prezentare a înscrisurilor solicitate, pentru a le solicita prin intermediul instanței de judecată.

De fapt, partea intimată nu a explicat că există sancțiune disciplinară aplicată, iar în caz că exista era în interesul lor să prezinte probele.

Astfel, instanța de apel a relevat că cererea de recurs este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

La 17 decembrie 2019 Serviciul Fiscal de Stat a declarat recurs împotriva deciziei din 10 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea

acestuia, casarea parțială a deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe (f.d. 120, 168-176).

În motivarea recursului, recurentul Serviciul Fiscal de Stat a indicat că constatările instanței de apel referitoare achitarea altor plăți de stimulare sunt eronate și contravin legislației aplicabile la caz.

Recurentul a indicat că conform Legii privind sistemul de salarizare a funcționarilor publici nr. 48 din 22 martie 2012, Hotărârii Guvernului nr. 331 din 28 mai 2012 privind salarizarea funcționarilor publici, Regulamentului privind modul de stabilire și acordare a sporurilor și suplimentelor, premiere și acordare a ajutorului material al angajaților Serviciului Fiscal de Stat, aprobat prin ordinul Serviciului Fiscal de Stat nr. 546 din 29 decembrie 2017 și Regulamentului privind modul de stabilire și acordare a sporurilor și suplimentelor, premiere și acordare a ajutorului material al angajaților Serviciului Fiscal de Stat, aprobat prin ordinul Serviciului Fiscal de Stat nr. 141 din 19 martie 2018, alte plăți de stimulare se stabilește de conducătorul subdiviziunii din care face parte funcționarul public, în dependență de activitatea desfășurată de funcționarul public nemijlocit în perioada de gestiune.

Recurentul a precizat că adaosul respectiv la salariu este diferit de la o lună la alta, precum și de la o persoană la alta, stabilit exclusiv în dependență de nivelul de îndeplinire a criteriilor menționate de către persoana concretă în perioada concretă.

Recurenta a punctat că instanța de apel a făcut referire la prevederile art. 81 din Legea privind sistemul de salarizare a funcționarilor publici nr. 48 din 22 martie 2012 și ordinul Ministerului Finanțelor nr. 19 din 13 ianuarie 2017, care de fapt reglementează un alt tip de supliment la salariu și anume sport pentru eficiența în activitate.

Recurentul a notat că instanța de apel discreționar și subiectiv a dat apreciere activității funcționarului public, necunoscând de fapt care a fost activitatea acestuia în luna iunie 2018.

Recurentul a invocat că la stabilirea altor plăți de stimulare pentru luna iunie 2018 pentru funcționarul public Andrian Spînu s-a luat în considerare activitatea acestuia exclusiv în luna iunie 2018, perioada în care acesta nu și-a asumat responsabilități din propria inițiativă sau să se fi implicat din propria intenție în realizarea optimă a sarcinilor și obiectivelor subdiviziunii, totodată nu a venit cu propuneri privind îmbunătățirea activității desfășurate. În procesul de lucru, Andrian Spînu nu a căutat metode noi și originale de soluționare a problemelor stabilite în cadrul activității curente. De altfel, în luna iunie 2018 s-a constatat lipsa ideilor și absența manifestării spiritului de inițiativă în domeniu său de activitate.

Recurentul a relevat că este neîntemeiată concluzia instanței de apel de a stabili că intimatului urmau a-i fi achitate alte plăți de stimulare, din motiv că acesta nu a fost sancționat disciplinar, or instanței nu-i este cunoscut cum a desfășurat intimatul activitatea în luna iunie 2018.

Recurentul a indicat că dispoziția instanței de apel de a obliga Serviciul Fiscal de Stat să-i achite lui Andrian Spînu cu titlu de alte plăți de stimulare pentru luna iunie 2018, în mărimea calculată conform legislației în vigoare, este incertă și neclară.

Recurenta a menționat că s-a aflat în litigii similare care au avut obiect - achitarea altor plăți de stimulare, iar în aceste litigii s-a decis de a respinge solicitările cu privire la obligarea Serviciului Fiscal de Stat de a achita alte plăți de stimulare (cauzele nr. 3ra-506/19 și 2ra-139/20).

La 26 decembrie 2019 Andrian Spînu a depus, prin intermediul oficiului poștal, recurs împotriva încheierii din 29 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău și deciziei

din 10 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea parțială a deciziei instanței de apel și pronunțarea în această apartență a unei noi decizii prin care să fie admise cerințele sale cu privire la anularea scrisorii nr. 26-12/2-9381 din 26 iulie 2018, obligarea achitării diferenței de plăți salariale, alte plăți de stimulare în sumă de 100 d lei pentru luna iunie 2018 și compensarea prejudiciului moral în mărime de 22000 de lei.

În motivarea recursului, recurentul Andrian Spînu a indicat că încheierea instanței de apel din 29 octombrie 2019 este neîntemeiată și pasibilă a fi casată, deoarece la soluționarea cauzei a fost admisă participarea reprezentantului Serviciului Fiscal de Stat în temeiul procurii nr. 204 din 19 decembrie 2019, care a fost întocmită contrar prevederilor art. 45, 46 din Codul administrativ. Totodată, la examinarea cererii de recuzare a participat judecătorul Victoria Sîrbu, care anterior a examinat cauza nr. 3a-105/19, însă decizia adoptată pe acest caz (decizia din 20 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău), a fost casată de Curtea Supremă de Justiție. Astfel, consideră că la examinarea cererii de recuzare, instanța de apel a încălcat prevederile Codului de procedură civilă și Codului administrativ.

Recurentul a subliniat că la examinarea legalității încheierii din 06 noiembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, instanța de apel nu ținut cont de prevederile art. 278 Cod de procedură civilă și art. 24 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000.

Recurentul a subliniat că scrisoarea Serviciului Fiscal de Stat nr. 26-12/2-9381 din 26 iulie 2018 este asimilată actului administrativ și a fost emisă contrar prevederilor legii și cu încălcarea procedurii.

Recurentul a învederat că la examinarea cauzei instanța de apel nu a ținut cont și nu a aplicat prevederile art. 332 din Codul muncii, care stabilește expres faptul că odată depusă cererea, autoritatea publică urmează să emită ordinul, care poate fi contestat în instanța de judecată și în care urmează a fi indicate motivele neachitării salariului. În speță, condițiile menționate, nu au fost respectate de către Serviciul Fiscal de Stat.

Recurentul a notat că este o persoană exemplară, care își îndeplinește adecvat, cu responsabilitate, obiectivitate și promptitudine, în spirit de inițiativă și colegialitate toate atribuțiile de serviciu, însă a fost lezat în drepturile sale salariale prin neachitarea salariului în mărime de 1000 de lei.

Recurentul a punctat că în cazul admiterii acțiunii consideră că repararea prejudiciului moral în mărime de 22000 de lei, va fi echitabilă.

La 11 martie 2020 Serviciul Fiscal de Stat a depus referință la recursul lui Andrian Spînu, solicitând declararea acestuia ca inadmisibil sau respingerea acestuia și menținerea actelor judecătorești contestate.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018, a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova. În conformitate cu art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod a intrat în vigoare la 01 aprilie 2019.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Astfel, din sensul normei de drept enunțate urmează că legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale. Decizia instanței de apel a fost pronunțată după intrarea în vigoare a Codului administrativ.

Prin urmare, legalitatea procedurilor care au urmat după punerea în aplicare a Codului administrativ se va verifica prin prisma Codului administrativ.

Potrivit art. 245 alin. (1) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic.

Luând în considerare că recurenții Andrian Spînu și Serviciul Fiscal de Stat au declarat recurs împotriva deciziei din 10 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, la 17 decembrie 2019 și respectiv 26 decembrie 2019, adică în termen de 30 de zile de la pronunțării dispozitivului deciziei recurate, completul ajunge la concluzia că recurenții Andrian Spînu și Serviciul Fiscal de Stat s-au conformat prevederilor legale, încadrându-se în termenul de depunere a recursului prevăzut de art. 245 alin. (1) din Codul administrativ.

Fiindcă fondul cauzei a fost examinat prin prisma Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000 și a prevederilor din Codul de procedură civilă, instanța la soluționarea recursului se va conduce tot de aceste prevederi.

Astfel, examinând temeiurile recursurilor declarate de Andrian Spînu și Serviciul Fiscal de Stat în raport cu materialele cauzei de contencios administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile sunt inadmisibile.

Verificând motivele de casare, invocate în recursuri, completul Colegiului atestă că Andrian Spînu și Serviciul Fiscal de Stat au indicat argumente ce țin de dezacordul cu felul în care instanța de apel a apreciat înscrisurile probatorii și a constatat circumstanțele cauzei. Nu pot fi reținute ca temei de admisibilitate aceste argumente, deoarece țin de reaprecierea probelor, fapt inadmisibil în recurs.

Conform regulilor din Secțiunea a 2-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Recursul exercitat conform secțiunii a 2-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procesual, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

Astfel, completul Colegiului constată că argumentele invocate în recursurile declarate de Andrian Spînu și Serviciul Fiscal de Stat nu pot constitui temei de casare a deciziei recurate, or acesta nu se încadrează în cele expres stabilite la art. 432, alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procesual.

Aliniatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care

instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433, lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4).

Totodată, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere. La fel, recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, pe când în recursurile declarate de Andrian Spînu și Serviciul Fiscal de Stat asemenea aspecte nu se regăsesc.

În speță, completul Colegiului menționează că recursurile în cauză conțin obiecții de fapt și de drept care deja au fost studiate și verificate de către instanța de apel, primind o apreciere corespunzătoare.

În consecință, nu există aparența unei încălcări a drepturilor recurentelor la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în apel, în modul în care acest drept este garantat de art. 6 alin. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Drept urmare, se reține că argumentele invocate de către recurente nu pot constitui temei de admisibilitate a recursurilor, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procesual, așa cum formal invocă Andrian Spînu și Serviciul Fiscal de Stat, și, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

În astfel de circumstanțe, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursurile declarate de Andrian Spînu și Serviciul Fiscal de Stat, inadmisibile.

În conformitate cu art. 193, 195, 230 și 258 alin. (3) din Codul administrativ, precum și art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursurile declarate de Andrian Spînu și Serviciul Fiscal de Stat, se consideră inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Victor Burduh

Nina Vascan